

hlavního přeličení české lékařské fakultě Karlovy university v Praze a tato podala dne 20. února 1924 nový posudek. Již před novým hlavním přeličením a při něm vytýkal obhájce obžalovaného tomuto novému posudku jednak rozpory se zjištěnými skutečnostmi, jednak jeho nesprávnost a navrhoval, by vyžádán byl nový posudek lékařské fakulty německé university v Praze. Sborový soud tomuto návrhu vyhověl a usnesl se přes odpor veřejného obžalobce odročiti přeličení za účelem vyžádání nového posudku lékařské fakulty německé university v Praze. V odůvodnění svého usnesení poukazuje soud na různé domnělé nesrovnalosti posudku, jež opětným slyšením fakulty, prvý posudek podávší, nemohly prý býti odstraněny, pročez vyžádati jest dle Šu 126 odstavec prvý tr. ř. posudek jiného znalce, kterým nemůže býti nikdo jiný, než opět lékařská fakulta; usneseno tudíž dle návrhu obhájce, dožádati nyní o posudek lékařskou fakultu německé university v Praze.

Toto usnesení nalézacího soudu, pro něž si veřejný obžalobce ihned zmateční stížnost z důvodu Šu 281 čís. 4 tr. ř. vyhradil, porušuje zákon v předpisu Šu 126 tr. ř. Posudek české lékařské fakulty v Praze ze dne 20. února 1924 jest posudkem úplně novým, který byl podán na základě jiných, změněných předpokladů a změněného skutkového děje, než které tvořily podklad pro posudek téže fakulty ze dne 9. února 1922. Měl-li tedy soud za to, že posudek lékařské fakulty ze dne 20. února 1924 trpí vadami, označenými v Šu 125 tr. ř. — správněji Šu 126 tr. ř. — měl i ohledně tohoto druhého posudku postupovati tak, jak Nejvyšší soud ohledně prvního posudku byl naznačil, a bylo tudíž jeho povinností, tyto nově se vyskytnuvší rozpory a pochybnosti sděliti opětovně též fakultě, za účelem jejich odstranění. Nehledě však k této okolnosti, může býti posudek lékařské fakulty vyžádán podle ustanovení druhého odstavce Šu 126 tr. ř., nedají-li se vady posudku znalců odstraniti cestou v prvním odstavci tohoto Šu označenou, nebo vyžaduje-li toho důležitost nebo záhadnost případu. Tím umožňuje zákon v zájmu výkonu spravedlnosti, by se dovolávalo bylo za oněch předpokladů nejvyšší vědecké autority v oboru lékařství, spatřuje v tom v mezích lidského vědění nejbezpečnější záruku pro posouzení případu. Z tohoto předpisu vyplývá však samo sebou, že takovýto posudek jaksi nejvyšší stolicí v oboru vědy lékařské nemůže v řízení trestním jinými znalci vůbec býti přezkoumáván, ať jsou to již znalci jednotliví, nebo jiná lékařská fakulta. Jeť posudek lékařské fakulty posudkem konečným a může se jedině též fakulty v případě pochybností k možnému jich odstranění býti dovoláváno. Nedotčeno zůstává ovšem právo soudu na volné hodnocení důkazů dle Šu 258 tr. ř., a není soud ani posudkem fakulty vázán.

Čís. 1757.

Zákon o podmíněném odsouzení ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.

Není bezdůvodným odpíráním zadostiučinění dle Šu 6 odstavec třetí zákona, když podmíněčně odsouzený pod podmínkou, že soukromého obžalobce požádá písemně za prominutí, učinil tak prostřednictvím

svého obhájce a jím projevil při veřejném sedění dle §u 8 (1) zákona ochotu požádati soukromého obžalobce znovu vlastnoručně o prominutí.

(Rozh. ze dne 15. října 1924, Zm II 477/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně ze dne 30. května 1924 porušen byl zákon v ustanovení §u 6 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.; usnesení to se zrušuje a nastupuje zase v platnost usnesení okresního trestního soudu v Brně ze dne 16. dubna 1924, kterým odsouzenému Františku D-ovi udělena byla další 3denní lhůta, do které má vlastnoručně požádati soukromého obžalobce Viléma P-a za prominutí.

Důvody:

Rozsudkem okresního trestního soudu v Brně ze dne 24. října 1923, a potvrzujícím jej rozsudkem zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně ze dne 18. února 1924 byl k soukromé obžalobě Viléma P-a právoplatně odsouzen František D. pro přestupek proti bezpečnosti cti podle §u 488 tr. zák. do vězení podmíněčně se zkušební dobou jednoho roku. Současně prohlášena byla podmínka, že obžalovaný František D. do jednoho měsíce ode dne pravomoci rozsudku požádá soukromého obžalobce Viléma P-a písemně za prominutí. Soukromý obžalobce Vilém P. podal svým zástupcem dne 21. března 1924 u okresního trestního soudu v Brně žádost, by výkon trestu byl u obžalovaného nařízen, ježto rozsudek nabyt dne 18. února 1924 právní moci, František D. však za prominutí nepožádal, nýbrž soukromý obžalobce obdržel pouze od obhájce obžalovaného dopis ze dne 25. února 1924, kterým ho tento jménem svého klienta Františka D-a písemně žádal za prominutí. Na základě této žádosti bylo nařízeno u okresního soudu trestního v Brně dne 16. dubna 1924 veřejné sezení ve smyslu §u 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., při kterém zástupce Františka D-a uvedl, že podmínka zadostiučinění byla oním dopisem právního zástupce ze dne 25. dubna 1924 splněna, prohlásil však pro případ, že by soudce nepovažoval satisfakci za dostatečnou, že odsouzený jest ochoten znovu vlastnoručně požádati za prominutí, za kterýmžto účelem žádal o 14ti-denní lhůtu. Na to vydáno bylo usnesení ze dne 16. dubna 1924, že odsouzenému Františku D-ovi uděluje se další 3denní lhůta, do které má vlastnoručně požádati soukromého obžalobce Viléma P-a za prominutí. V důvodech tohoto usnesení se praví, že soud nabyt přesvědčení, že odsouzený dal onen dopis psáti svým právním zástupcem v domněnce, že tím splní podmínku uloženou mu v právoplatném rozsudku ze dne 18. února 1924. Obžalovaný projevil ochotu, též vlastnoručně napsaným dopisem požádati soukromého obžalobce za prominutí, což by zajisté nebyl jinak učinil, kdyby nebyl býval již původně toho mínění, že stačí odprošení právním zástupcem. Soud prvé stolice zároveň také prohlásil,

že zadostiučinění advokátem jménem klienta nepokládá za dostatečné. Proti tomuto usnesení ohlásil a provedl soukromý obžalobce Vilém P. stížnost; rovněž i zástupce obžalovaného ohlásil stížnost, aniž by ji však byl provedl. Zemský trestní jako odvolací soud usnesením ze dne 30. května 1924 rozhodl o obou stížnostech tím způsobem, že stížnosti soukromého obžalobce Viléma P-a bylo vyhověno a usnesení ze dne 16. dubna 1924 změněno v ten smysl, že se dle §u 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. nařizuje výkon trestu. Stížnost Františka D-a poukázána na toto rozhodnutí. V odůvodnění tohoto usnesení se praví, že podmínce zadostiučinění nebylo vyhověno, když obžalovaný tak učinil prostřednictvím obhájce. Všim právem prý uvádí první soudce v důvodech napadeného usnesení, že zadostiučinění advokátem jménem klienta nepokládá za dostatečné. V důsledku tohoto úplně správného stanoviska neměl první soudce poskytnouti odsouzenému další 3denní lhůtu.

Rozhodnutí zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně ze dne 30. května 1924 je právně pochybeným. Dle §u 6 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. nařídí soud výkon trestu „jedná-li odsouzený, ač byl napomenut, ve vážných bodech proti uloženým mu obmezením, n e b o d p í r á - l i b e z d ů v o d u n a h r a d i t i š k o d u n e b d á t i z a d o s t i u č i n ě n í“. Dle toho, co bylo uvedeno, nelze mluvit o bezdůvodném odpírání zadostiučinění odsouzeným Františkem D-em, který při veřejném sezení dne 16. dubna 1924 u okresního soudu trestního v Brně ústy svého zástupce výslovně prohlásil, že jest ochoten znovu vlastnoručně požádati soukromého obžalobce za prominutí, za kterýmžto účelem žádal o udělení 14denní lhůty. Podmínka rozsudku okresního soudu trestního v Brně ze dne 24. října 1923, že František D. do jednoho měsíce ode dne pravomoci rozsudku požádá soukromého obžalobce písemně za prominutí, není do té míry určitě stylisována, že by se z ní dalo souditi, že postačí písemná žádost za prominutí také právním zástupcem podaná.

Čís. 1758.

Jest možným ideální souběh zločinu dle §u 132 tr. zák. jednak se zločinem dle §u 128 tr. zák., jednak se zločinem dle §u 131 tr. zák.

(Rozh. ze dne 17. října 1924, Zm I 127/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 10. prosince 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny dle §§ů 128, 131, 132 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodů zmatečnosti čís. 9 a) a 10 (správně jen čís. 10) §u 281 tr. ř. popírá zmateční stížnost možnost souběhu zločinu podle